

ตอบปัญหาภาษาอังกฤษ

อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

ถาม

ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ควรจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร

ตอบ

ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนพึงเข้าใจก่อนว่า มีองค์ประกอบหลักที่พึงประสงค์อยู่สองอย่างในการพูด นั่นคือ ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) ผู้ใช้ภาษาได้ดีควรพูดได้คล่องและถูกต้องด้วย

ความคล่องในการใช้ภาษา

ครูไม่มีหน้าที่แก้ไขข้อผิดพลาดทุกประการที่ผู้เรียนพูดออกมา หากครูมีหน้าที่ปรับปรุงภาษาของผู้เรียน ซึ่งบางครั้ง วิธีที่ดีที่สุด คือ การไม่แก้ไข นั่นคือ เมื่อเราให้ความสนใจแก่สิ่งที่ผู้เรียนต้องการพูด เราจะไม่ค่อยสนใจความถูกต้องเท่าไรนัก ยิ่งเราสนใจสิ่งที่เขาต้องการพูดแค่ไหน เราก็จะสนใจเรื่องความถูกต้องน้อยลงแค่นั้น หากเราให้ความสนใจเรื่องความถูกต้องมากเกินไป จะดูเหมือนกับว่าผู้เรียนไม่ได้พูดภาษาอะไรเลย

ดังนั้น ควรจะมีบางเวลาขณะการเรียนที่เราควรจะสนับสนุนผู้เรียนให้พูดให้คล่องเป็นหลัก โดยที่เราจะไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษายกเว้นแต่เวลาที่ข้อผิดพลาดเหล่านั้นมีผลต่อสิ่งที่ผู้เรียนต้องการสื่อออกมา

ความถูกต้องแม่นยำ

อย่างไรก็ตาม เราจะเพิกเฉยไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทุกครั้งไปไม่ได้ทั้งนี้เนื่องจากการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความถูกต้องแม่นยำในระดับหนึ่ง นอกจากนั้น การทดสอบความสามารถทางภาษาจำนวนมากจะมุ่งดูความถูกต้องแม่นยำเป็นหลัก ครูจึงมีหน้าที่ช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้คล่องและถูกต้องด้วย อย่างน้อย ก็ถูกต้องในระดับที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาต่อหรือหางานทำได้

การแก้ไขเป็นวิธีหนึ่งในการเตือนให้ผู้เรียนนึกถึงรูปแบบของภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน แต่ไม่ควรจะเป็นการวิจารณ์หรือการลงโทษ

สิ่งที่จะเป็นประโยชน์อย่างหนึ่งสำหรับผู้สอนคือการถามผู้เรียนว่ารู้สึกอย่างไรหากครูคอยแก้ภาษาในประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้เรียนมักกล่าวว่า รู้สึกครูแก้บ่อยไป อยากให้ครูแก้มากกว่านี้ เพราะเชื่อว่าที่พูดไปต้องมีข้อผิดพลาดแน่ ๆ แต่ไม่ทราบว่ามีผิดที่ไหน และควรจะแก้อย่างไร

ช่วงนี้เองจะเป็นโอกาสที่ผู้สอน และผู้เรียนควรจะได้อภิปรายถึงเป้าหมายในการเรียน ครูจะรู้ว่าผู้เรียนคิดว่าตนเรียนรู้อย่างไร และผู้เรียนก็จะรู้ว่าครูคิดว่าพวกเขาเรียนรู้อย่างไร หลังจากนั้น ผู้เรียนจะได้เข้าใจว่า ทำไมบางครั้ง ครูจะไม่แก้ และเมื่อต้องการแก้ ครูจะได้หาเทคนิคหรือวิธีการที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุด คือผู้

เรียนควรมีความรู้สึกว่าครูพยายามจะช่วยให้พวกเขาเรียนรู้

การแก้ข้อผิดพลาดและความถูกต้องแม่นยำในภาษาพูด

ความถูกต้องในการพูดสำคัญที่สุดสำหรับผู้เรียนเมื่อฝึกหัดสิ่งที่เพิ่งเป็นหัวข้อในการเรียนไป

เช่น การใช้ Present Perfect หรือการ Stress คำกลุ่มหนึ่งที่มีสามพยางค์ขึ้นไป เป็นต้น

วิธีการแก้ไข อาจทำได้โดยการให้ผู้เรียนแก้เอง แทนที่ครูจะแก้ไข ครูเพียงแต่บอกว่ามีข้อผิดพลาดอยู่ ให้เวลาผู้เรียนคิดว่า ผิดที่ไหน และแก้ไขเอง หรืออาจให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยแก้ ซึ่งเป็นวิธีที่มีทั้งข้อดี ข้อเสีย

ข้อดีคือผู้เรียนได้ตั้งใจฟังและคิดเกี่ยวกับภาษา ครูจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับความคิดที่ว่าพวกเขาเรียนรู้จากกันและกันได้ และจะคุ้นเคยกับการแก้หรือการถูกแก้โดยพวกเขาด้วยกันโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการเสียหน้า นอกจากนี้ ยังจะเป็นการช่วยกันเรียนรู้ในเวลาทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ส่วนปัญหาของการให้เพื่อนร่วมชั้นแก้คือคนที่อาสาแก้กันนั้นมักเป็นสองสามคนเดิมๆ เสมอ ครูจะต้องเรียน ถามสนับสนุนให้คนอื่น ๆ พูดบ้าง เพราะหลักการนี้มุ่งหมายให้ผู้เรียนร่วมมือกัน ไม่ใช่ตั้งผู้เรียนสองสามคนขึ้นมาให้ทำหน้าที่แทนครู อีกประการหนึ่ง คือ หากผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีนี้ ผู้เรียนจะพากันฟังหาแต่ข้อผิดพลาด อาจรู้สึกว่าการแก้แล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์วิจารณ์เขา และอาจรู้สึกว่าการแก้ไม่ทำหน้าที่ของครู ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบรรยากาศที่ทำลายการเรียนรู้มากกว่าที่จะสร้างสรรค์

ในกรณีข้างต้น ครูจะต้องตัดสินใจว่าสมควรใช้เทคนิคนี้หรือไม่ และอาจเป็นโอกาสดีที่ครูจะพูดคุยกับนักเรียนให้เข้าใจจุดประสงค์ของสิ่งที่ครูขอให้ผู้เรียนทำ

วิธีการแก้อีกอย่างหนึ่ง คือครูเป็นผู้แก้ ซึ่งเป็นเทคนิคที่ควรใช้เมื่อมีข้อผิดพลาดที่จำเป็นต้องแก้ ไม่มีผู้เรียนคนไหนช่วยแก้ได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า ครูจะต้องให้คำตอบที่ถูกต้องโดยทันที ครูอาจใช้สองเทคนิคแรกก่อน และช่วยโดยการเน้นจุดที่มีข้อผิดพลาด ถ้ายังไม่มีการตอบได้ แสดงว่า ผู้เรียนยังไม่เรียนรู้เรื่องนั้น ดังนั้น ถึงแม้ครูจะคิดว่าสอนไปแล้ว ก็ควรจะสอนอีก

สิ่งที่พึงระวังในการแก้อีกอย่างหนึ่งคือบางครั้งครูจะเน้นจุดที่ผิด เช่น ในประโยคที่ว่า He graduated in 1989 and he wanted to study further. ซึ่งเป็นการเน้นสอนข้อผิดพลาดในเรื่องรูปแบบของภาษามากกว่าที่จะเป็นการช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง ครูควรพูดอย่างปกติ เพื่อให้ผู้เรียนได้ยินสิ่งที่เขาควรพูดจริง ๆ

นอกจากนั้น ผู้เรียนควรเข้าใจว่า การพูดภาษาอังกฤษให้เป็นธรรมชาตินั้น ไม่เหมือนกับการอ่านออกเสียงอย่างไม่มีชีวิตชีวา ดังนั้น แม้กระทั่งในการฝึกหัดระดับประโยค ผู้เรียนก็ควรจะได้พูดประโยคเหล่านั้น โดยมี Stress และ Intonation ที่ถูกต้องด้วย

เมื่อแก้ข้อผิดพลาดแล้ว ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม ผู้เรียนที่ทำผิดพลาดต้องพูดประโยคนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

การแก้ข้อผิดพลาดกับความคล่องในการพูดภาษาอังกฤษ

ครูควรตระหนักว่า ผู้เรียนภาษาต้องการประสบการณ์ในการพูดสื่อสารที่มีความหมายโดยไม่ถูกขัดขวางต้องการเรียนรู้ภาษา และหากผู้เรียนจะพูดสิ่งที่มีความหมายออกมาได้ เขาต้องรู้สึกว่าเขาฟังสิ่งที่เขาพูด ไม่ใช่ฟังวิธีที่เขาพูด อีกประการหนึ่ง นอกจากจะเป็นเรื่องปกติแล้ว การผิดพลาดในการใช้ภาษายังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วย

ดังนั้น จึงมีบางครั้งที่ผู้เรียนควรได้รับการ

สนับสนุนให้พูดสื่อสารเป็นหลัก โดยไม่ต้องกังวลว่าจะพูดถูกต้องตามหลักภาษาโดยสมบูรณ์

อย่างไรก็ตาม เมื่อให้ผู้เรียนฝึกหัดโดยมุ่งให้พูดคล่องเป็นหลัก ครูควรแน่ใจว่า ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและทำตามได้ และครูจะไม่ขัดจังหวะเมื่อผู้เรียนฝึกพูดอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการพูดกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ตาม

เทคนิคในการแก้ไขผิดพลาด

เทคนิคในการแก้ไขผิดพลาด เมื่อครูเห็นว่ามีสิ่งที่สมควรแก้ไขได้แก่ การแก้ไขภายหลัง การให้เพื่อนร่วมชั้นแก้ไข และการฝึกพูดสนทนาแบบปกติ

ในการแก้ไขภายหลัง ครูจะเดินไปรอบๆ ห้องเพื่อฟังผู้เรียนโดยทั่วๆ ไป และบันทึกข้อผิดพลาดที่ควรได้รับการแก้ไข แล้วจึงแก้ไขเมื่อผู้เรียนฝึกพูดจบแบบฝึกหัดนั้นแล้ว อย่างไรก็ตาม หากครูได้ยินผู้เรียนทำผิดมากในสิ่งที่พยายามสอนอยู่ ครูอาจจะไม่ต้องเสียเวลาแก้ไข และควรตระหนักว่า ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ผู้เรียนยังไม่เข้าใจสิ่งที่นำเสนอไป และควรหาวิธีนำเสนอหรือสอนใหม่อีกครั้ง ครูจะได้ข้อมูลที่สำคัญเช่นนี้ว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ครูสอนหรือไม่ก็ต่อเมื่อให้โอกาสผู้เรียนได้ทำผิดเท่านั้น การให้เพื่อนร่วมชั้นแก้ไขทำได้โดยการให้ผู้เรียนฟังกันและกันแก้ไขกันเอง หรือให้ความเห็นว่าแต่ละฝ่ายเป็นอย่างไรหลังจากที่ฝึกหัดพูดเสร็จแล้ว หากผู้เรียนไม่สามารถเห็นข้อผิดพลาดเหล่านั้น ก็ให้ผ่านเลยไป ครูไม่ต้องขัดจังหวะหรือชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดแต่อย่างใด

การฝึกพูดสนทนาแบบปกติ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก เพราะผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ภาษานอกเหนือไปจากแบบฝึกหัดและกิจกรรมในชั้นเรียนทั่วไป และแน่นอน ในการสนทนา ผู้ร่วมการสนทนาจะมาสนใจอยู่แต่การแก้ไขผิดพลาดไม่ได้ แต่ครูสามารถช่วยให้ผู้เรียนพูดคล่องและถูกต้องมากขึ้นได้

โดยการฟังอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อผู้เรียนพยายามพูดสื่อสาร ไม่ตัดสินว่าเขาพูดถูกหรือผิด การทำเช่นนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจมากขึ้นในการที่จะทดลองใช้ภาษา และจะสนใจสื่อสารมากขึ้น

นอกจากนั้น ครูยังใช้ภาษาที่ใช้ทั่วไปในเวลาสนทนาตามปกติได้เมื่อต้องการแก้ปัญหาในการพูดของผู้เรียน เช่น อาจพูดว่า Sorry, I didn't catch that.

ทำให้ผู้พูดต้องพูดซ้ำสิ่งที่พูดไปแล้ว โดยที่อาจตระหนักได้ว่า ที่พูดไปมีข้อผิดพลาด และแก้ไขด้วยตัวเองได้

หรือพูดว่า Really? Do you mean that...?

การใช้สำนวนแบบสำนวนหลังมีประโยชน์มากทั้งสำหรับผู้เรียนและผู้สอนเพราะเป็นธรรมชาติและทำให้การสนทนาดำเนินต่อไป และเป็นการให้รูปแบบที่ถูกต้อง การพูดซ้ำด้วยการใช้คำหรือรูปแบบภาษาที่แตกต่างออกไปเล็กน้อยใช้ได้เมื่อเราไม่แน่ใจว่าผู้พูดหมายความว่าอย่างไร หรือเมื่อเราเข้าใจชัดเจนแล้ว และต้องการย้ำความเข้าใจนั้น เมื่ออีกฝ่ายพูดผิด หรือเมื่ออีกฝ่ายกำลังนึกหาคำอยู่ เป็นต้น

การพูดเช่นนี้ เกิดขึ้นบ่อยๆ ในการสนทนาตามปกติระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยกันที่สำคัญคือ ครูจะต้องพูดอย่างเป็นธรรมชาติ อย่าให้ฟังเหมือนกับเป็นการแก้ไข ผู้เรียนจำต้องรู้สึกว่าเขากำลังพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษอยู่ ไม่ใช่ทำแบบฝึกหัดอีกแบบฝึกหัดหนึ่งเท่านั้น

กล่าวโดยสรุป ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่าวัตถุประสงค์ในการเรียนในแต่ละครั้งนั้นคือ ความถูกต้องแม่นยำ หรือความคล่องในการใช้ภาษา แล้วผู้สอนจึงพิจารณาว่าควรแก้ไขหรือไม่เป็นกรณีๆ ไป

บรรณานุกรม

Edge, Julian. *Mistakes and Correction*. New York : Longman, 1990.

Norrish, John. *Language Learners and Their Errors*. Hong Kong : Macmillan, 1987.